

Sygn. akt IV CSK 791/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa G. P. i M. K.
przeciwko S. G.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 3 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie
z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt I ACa 947/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pozwany S. G. w skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27 maja 2015 r., opartej na podstawie naruszenia art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. oraz art. 227 i 232 zd. 1 k.p.c., a także art. 217 w zw. z art. 227 i 232 zd. 2 k.p.c., a ponadto art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 6 w zw. z art. 24 k.c., uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania przyczyną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Według skarżącego, oczywista zasadność skargi polega na „pominięciu w procesie orzekania normy art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c.”; „wbrew konstatacji Sądów obydwu instancji powodowie nie wykazali sprawstwa pozwanego – nie przedstawili żadnych dowodów świadczących niewątpliwie, że pozwany dopuścił się działania skutkującego naruszeniem. W tych okolicznościach uwzględnienie powództwa, w sposób nie

budzący wątpliwości stanowi naruszenie wymienionych regulacji i daje się stwierdzić poprzez zwyczajne sięgnięcie do treści wymienionych w skardze uregulowań”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Uzasadnienie wniosku opartego na przyczynie przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przedstawienia argumentacji prawnej zmierzającej do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia przepisów, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia i podstaw skargi. Zakres badania sprawy w ramach przedsądu nie pozwala Sądowi Najwyższemu na dokonywanie na tym etapie postępowania oceny zasadności zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej. Z tego względu powołanie się na przesłankę oczywistej zasadności skargi nie może być sformułowane w sposób wymagający takiej oceny, lecz powinno się koncentrować na argumentacji prawnej odrębnej w stosunku do merytorycznej motywacji skargi i zmierzającej do wykazania „oczywistości” w rozumieniu powołanego przepisu.

Z tymi założeniami pozostaje w sprzeczności uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi pozwanego, które zawiera jedynie, ujęte w skróconej formie, powtórzenie uzasadnienia niektórych zarzutów skargi. Tożsamość argumentacji przedstawionej w ramach uzasadnienia wniosku i uzasadnienia podstaw skargi powoduje, że ocena wskazanych okoliczności byłaby w istocie równoznaczna z niedopuszczalnym na tym etapie postępowania rozstrzygnięciem o zasadności podstaw skargi.

Ponadto, uzasadnienie wniosku opiera się na twierdzeniach, które nie utrzymują się w konfrontacji z przyjętymi podstawami zaskarżonego wyroku, wyjaśnionymi w jego uzasadnieniu.

Wniosek nie przekonuje o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania także z innych przyczyn. Po pierwsze, zarzuty procesowe, dotyczące naruszenia przepisów postępowania, wymienione zarówno we wniosku, jak i w podstawach skargi nie zostały powiązane (z wyjątkiem art. 328 § 2 k.p.c., nieobjętego wnioskiem) z zarzutem naruszenia właściwych przepisów postępowania odwoławczego, co czyniłoby je bezskutecznymi, a – jak wiadomo – przyczynę

przyjęcia skargi stanowią tylko takie okoliczności, które mogłyby zostać uwzględnione przy rozpoznawaniu skargi. Po wtóre, podstawami skargi nie został objęty przepis art. 231 k.p.c., zastosowany przez Sąd jako element istotny przy ustalaniu podstawy faktycznej orzeczenia.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).